

Sygn. akt VI Gz 197/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski

Sędziowie SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska SSR (del.) Piotr Nazarewicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego T. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 22 października 2014r., sygn. akt V GNC 1187/14

postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Zbigniew Krepski Piotr Nazarewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22.10.2014r. Sąd Rejonowy w Toruniu odrzucił zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty z 14.04.2016r. (k. 39).

W zażaleniu z dnia 19.11 2014 r. pozwany zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

- niezastosowanie art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 112 § 2 ustawy o kosztach sądowych w zw. z art. 8 tej ustawy, w sytuacji kiedy wykładnia systemowa i celowościowa w/w norm prawnych wskazuje, że w razie zwrotu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, zgłoszonego po wezwaniu do uiszczenia opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty, przewodniczący wzywa ponownie do opłacenia zarzutów na podstawie art. 130 § 1 k.p.c.

Jednocześnie pozwany w trybie art. 380 k.p.c. wniósł o poddanie kontroli instancyjnej zasadności i prawidłowości zarządzenia Sądu z 22.10.2014r. w przedmiocie zwrotu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych zarzucając zaskarżonemu postanowieniu i przedmiotowemu zarządzeniu:

- błędne przyjęcie, że pozwany nie uzupełnił braku formalnego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, do którego uzupełnienia został wezwany w dniu 25.08.2014r. – podczas gdy oświadczenie zostało złożone i zawierało wszystkie wymagane dane, tym bardziej że mając na uwadze datę wejścia w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości (dalej: MS) z dnia 26.02.2014r. i datę wniesienia pozwu należało uznać iż nie ma w tym przypadku zastosowania wzór formularza ustanowiony w tym rozporządzeniu,

- błędne i bez podstawy prawnej uznanie, że pozwany winien w oparciu o wezwanie z dnia 25.08.2014r. złożyć oświadczenie na aktualnym formularzu, podczas gdy pozwany wypełnił wezwanie i złożył stosowne oświadczenie, czym wypełnił dyspozycję art. 102 ustawy o kosztach (k. 55 – 57).

W uzasadnieniu zażalenia skarżący m. in. podniósł, że wykonał wezwanie do uzupełnienia braków formalnych wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, gdyż nadesłał oświadczenie na stosownym formularzu. Mając na uwadze datę wejścia w życie rozporządzenia MS z dnia 26.02.2014r. (5.04.2014r.) i datę niesienia pozwu (2.04.2014r.) należało przyjąć, z uwagi na treść art. 149 ustawy o kosztach, że wzór formularza ustanowiony tym rozporządzeniem nie ma w sprawie zastosowania. W ocenie pozwanego brak było zatem podstaw do zwrotu tego wniosku. Stwierdził także, że po zwrocie wniosku, a przed odrzuceniem zarzutów, Sąd powinien wezwać go do uiszczenia opłaty od zarzutów. Wskazał jednocześnie na wyrok SN z 27.03.2014r., III CZP 133/13 (k. 57 – 60).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego jest uzasadnione.

Rację ma żalący, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do odrzucenia jego zarzutów. Skoro bowiem zarządzeniem z dnia 22.10.2014r. wrócono wniosek pozwanego o zwolnienie od opłaty od zrzutów wobec nieuzupełnienia braku formalnego tego wniosku poprzez złożenie stosownego oświadczenia na aktualnym urzędowym formularzu, to rzeczą Sądu Rejonowego winno być ponowne wezwanie pozwanego do uiszczenia opłaty sądowej od wniesionych zarzutów w terminie tygodniowym pod rygorem ich odrzucenia na podstawie art. 494 k.p.c. Dopiero bezskuteczny upływ ustawowego tygodniowego terminu do uiszczenia należnej opłaty sądowej od wniesionych zarzutów uprawniał Sąd Rejonowy do ich odrzucenia.

Przepis art. 112 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 28.07.2005r. (tekst jedn. Dz. U. z 2016r. , poz. 623, dalej: u.k.s.c.) nie określa postępowania w przedmiocie uzupełnieni braków fiskalnych pisma w przypadku zwrotu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Przepis art. 8 u.k.s.c. odsyła w kwestiach nieuregulowanych tą ustawą do przepisów k.p.c., w którym zagadnienie to reguluje art. 130 § 1 k.p.c. Ogólną zasadą wynikającą z tego przepisu jest uiszczenie należnych opłat na wezwanie w terminie tygodniowym. W każdym więc przypadku, po zwrocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, przewodniczący powinien ponownie wezwać stronę do opłacenia pisma pod rygorem jego zwrotu lub odrzucenia. Po zwrocie takiego wniosku, otwiera się zatem stronie na nowo termin do uiszczenia opłaty. Sąd Okręgowy podziela zatem wyrażony w tym zakresie pogląd Sądu Najwyższego (dalej: SN, vide: uchwała SN z 27.03.2014r., III CZP 133/134, OSNC 2015/1/4 oraz post. SN z 20.07.2012r., II CZ 61/12, LEX nr 1228786).

Nie jest natomiast uzasadniony zarzut pozwanego dotyczący bezpodstawnego zwrotu przez Sąd jego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Wezwanie skierowane do skarżącego w przedmiocie uzupełnienia braków formalnych wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych było bowiem bardzo szczegółowe. Wskazano w nim jednoznacznie, że chodzi o aktualny formularz stanowiący załącznik do rozporządzenia MS z dnia 26.02.2014r. (k. 29). Pozwany złożył oświadczenie na innym formularzu (k. 34). Wskazany przez pozwanego art. 149 u.k.s.c. dotyczy jedynie przepisów tej ustawy. Nie dotyczy natomiast przepisów rozporządzeń, które ustalają treść formularzy zawierających stosowne oświadczenia stron. Data złożenia pozwu nie ma w tym przypadku żadnego znaczenia. Rozporządzenie z dnia 26.02.2014r. (Dz. U. z 2014r., poz. 366) zmieniło stosowne rozporządzenie w sprawie wzoru oświadczenia z dniem 5.04.2014r. Od tego zatem dnia stosowne oświadczenia muszą być składane na ustalonym przez to zarządzenie formularzu. Pozwany nie wykonał powyższego zarządzenia.

Reasumując, z powyższych względów na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało zmienić zaskarżone postanowienie poprzez jego uchylenie.

Sąd Odwoławczy nie orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego mając na uwadze, że in concreto orzeczenie nie ma charakteru orzeczenia kończącego sprawę w instancji w rozumieniu art. 108 § 1 zd. pierwsze k.p.c., a zatem o kosztach tego postępowania orzeknie Sąd I instancji w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 2 k.p.c.).

.

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Zbigniew Krepski Piotr Nazarewicz

VI Gz 197/16

Z. (...)

1) (...)

2) (...)

- (...)

- (...)

3) (...)

T. (...)